

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. G. M.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018 č. j. OAM-2-866/ZA-ZA11-VL11-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Měl za to, že žalovaný porušil ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a ust. § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Obával se, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a to vzhledem k tomu, že má ukončené studium na umělecké vysoké škole a na Kubě se prezentoval jako umělec s názorem směřujícím proti politickému režimu. Na Kubě kritizoval přístup vlády vůči starším lidem, kteří celý život pracovali, o které se teď stát

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nestará. Vytvořil sérii uměleckých děl, které vystavoval ve své čtvrti a v blízkosti svého domu. Byl toho názoru, že se žalovaný vůbec nezabýval jeho obavami ohledně nebezpečné situace na Kubě v návaznosti na angažovanost žalobce proti režimu. Žalovaný se dle něj nevypořádal s jeho individuální situací jakožto umělce, kterému v případě návratu hrozí vážná újma dle ust. § 14a zákona o azylu. Poukázal na zprávu Amnesty International 2016/2017 týkající se situace na Kubě. Dále uvedl, že připravil také sérii snímku, plakátu a instalaci drátěné postele se srdcem, následně byl tajnou policií upozorněn, aby díla odstranil a zničil, jinak bude mít problémy. Shrnuje, že situace na Kubě neumožňuje jeho návrat do země původu bez toho, aby byl ohrožen na životě z důvodu jeho veřejného vystupování proti režimu na Kubě. Byl přesvědčen o tom, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že žaloba směřuje proti rozhodnutí o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, po provedení pohovoru musel konstatovat, že došlo k naplnění podmínek podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost tak shledal nepřijatelnou. Připomněl, že při pohovoru dne 24. 10. 2017 žalobce zopakoval důvody uvedené ve své první žádosti a uvedl novou skutečnost, že jeho bratr se zmínil před policisty o tom, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl za to, že se s touto skutečností v napadeném rozhodnutí vypořádal, odůvodnil, proč tomuto tvrzení nevěřil a proč ho považuje za nevěrohodné. K ostatním uváděným skutečnostem konstatoval, že se s nimi řádně vypořádal v předchozím správním řízení. Nebylo mu jasné, proč žalobce použil argumentaci, kterou měl napadat rozhodnutí o první žádosti, a proč spíše neměl námitky vůči posouzení nové skutečnosti. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 19. 10. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že je kubánské státní příslušnosti, je schopen se dorozumět španělsky a trochu anglicky, je afrokubánského náboženského vyznání (yoruba). Není členem žádné politické strany, není politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. Do Prahy přiletěl dne 23. 12. 2016 přes Mnichov. V České republice již pobýval, a to od 15. 10. 2015 do 14. 12. 2015. O udělení mezinárodní ochrany požádal již začátkem roku 2017, jeho žádosti nebylo vyhověno. Za důvod podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil to, že se o své první žádosti zmínil bratrovi a ten to sdělil přátelům, přičemž to slyšeli okrskoví policisté. Má strach, že by mohl jít na Kubě do vězení. Dále prohlásil, že je umělec, svým uměním protestuje proti politice na Kubě, také maluje a fotí. Všechno je nasměrováno proti režimu. O skutečnosti, že policisté vědí, že v České republice žádal o mezinárodní ochranu, se od bratra dozvěděl asi 2 měsíce před podáním druhé žádosti. Bratr mu řekl, aby byl opatrný, aby se nevracel na Kubu, že se policisté dozvěděli, že požádal o mezinárodní ochranu. Je přesvědčen o tom, že by jeho přilet na Kubu byl zaregistrován a jím se pak budou zabývat okrskoví policisté.

7. Při pohovoru dne 24. 10. 2017 dále uvedl, že jeho bratr komentoval svým přátelům, že žalobce žádal v České republice o mezinárodní ochranu. Může se pouze domnívat, že poblíž byl policista, který to zaslechl. Bratr mu o tom totiž nic bližšího neřekl, pouze ho varoval, aby se na Kubu nevracel, že policie o tom ví. O podání žádosti řekl bratrovi v květnu 2017. Bratr se se svými kamarády schází v parku poblíž jejich domu, předpokládá, že tam jim to sdělil. V parku většinou lidé protestují, proto je pod kontrolou policie, o čemž bratr ví, přesto o žalobci řekl svým kamarádům, byl nadšený, že je na svobodě. Jeden z bratrových kamarádů mu pak řekl, že se ho na žalobce nějaký policista ptal, konkrétně uvedl, že se policie chtěla ujistit, že žádal v České republice o mezinárodní ochranu a chtěla vědět, proč je nespokojený s kubánskou vládou. Víc neví, bratr mu o žádných problémech neřekl, poslal mu mail a telefonovali spolu asi před dvěma nebo třemi měsíci. Každý týden si telefonují nebo píší. Nic konkrétního mu bratr už nesdělil, pouze mu říkal, aby na sebe dával pozor. K dotazu, zda má osobní zkušenost s tím, že by byl někdo postihován v případě návratu na Kubu po neúspěšném řízení o mezinárodní ochraně, žalobce odpověděl, že nikoho takového osobně nezná, ale slyšel komentáře o Kubáncích, kteří nesouhlasili s režimem a vrátili se na Kubu a pak šli do vězení. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po tom, co se od bratra danou skutečnost dozvěděl, neboť si myslel, že jeho první žádosti bude vyhověno. Nevěděl také, že v průběhu řízení může uvádět další informace, ačkoli o tom byl poučen. Jeho obava spočívá v tom, že vzhledem k tomu, že neakceptoval komunistický režim, může jít do vězení. Od doby podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany se okolnosti nezměnily, žalobce se stále cítí být umělcem proti režimu na Kubě. K tomuto umění se ještě nevrátil, neboť je žadatelem o mezinárodní ochranu, nemohl se soustředit a měl jiné myšlenky, na výtvarné umění potřebuje mít čistou hlavu. O dalších problémech mluvil v prvním řízení. Chtěl by, aby řízení dopadlo dobře a aby se mohl věnovat svému protestnímu umění a přispět k pádu režimu na Kubě.
8. Ve svém podání ze dne 6. 12. 2017 popsal žalobce svou činnost zaměřenou proti politickému režimu na Kubě, předložil i fotografie svých uměleckých instalací a poukázal na případy pronásledování a zatýkání umělců na Kubě. Ve správním spise se nacházejí také podklady vztahující se k řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, např. dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 23. 1. 2017, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 1. 2017, rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017 č. j. OAM-45/ZA-ZA11-VL18-2017, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14b zákona o azylu.
9. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kubě, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, včetně zákonného nařízení č. 302, kterým se mění tento zákon, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978 včetně nařízení č. 305, nařízení č. 306 „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o

mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2018 č. j. OAM-2-866/ZA-ZA11-VL11-2017 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že se řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
12. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
14. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“

15. Žalobce dále v žalobě namítal, že se obává, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy vzhledem k tomu, že je umělcem, který se prezentoval názorem směřujícím proti politickému režimu (zmínil svou kritiku přístupu vlády vůči starším lidem). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nejsou nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. V první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce za důvody jejího podání obdobné skutečnosti, konkrétně sdělil, že je umělec a že na Kubě nemůže svobodně přemýšlet a vyjadřovat své názory. Dále v ní prohlásil, že pracoval jako učitel výtvarné výchovy, byl státním zaměstnancem, také maloval reklamní plakáty. Se státními orgány měl potíže pouze tři roky před opuštěním země, kdy dostal pokutu za to, že mluvil s cizincem, jiné problémy neměl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se s těmito skutečnostmi vypořádal již ve svém rozhodnutí ze dne 28. 7. 2017 č. j. OAM-45/ZA-ZA11-VL18-2017, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12-14b zákona o azylu (soud poznamenává, že toto rozhodnutí není předmětem přezkumu v tomto řízení). Žalovaný se také vyjádřil k podání žalobce ze dne 6. 12. 2017, poukázal na to, že žalobce v něm neuvedl nic ke svým obavám plynoucím ze skutečnosti, že se policie na Kubě dozvěděla o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K informacím o pronásledování konkrétních umělců, na které odkázal žalobce, konstatoval, že se nevztahují k osobě žalobce ani obecně k jeho pozici, která je odlišná od umělců, kterých se týkaly doložené informace.
16. Městský soud v Praze se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že skutečnost, že žalobce je umělcem prezentujícím své politické názory, není novou skutečností, která nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a která svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce je umělcem, který chce svobodně vyjadřovat své názory, byla zmiňována již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nenastala až po vydání rozhodnutí o ní. Ani v opakované žádosti žalobce nepoukázal na žádné konkrétní potíže se státními orgány, které by v dané souvislosti měl a které by nasvědčovaly tomu, že by žalobce mohl být ve své vlasti pronásledován z azylově relevantních důvodů či že by mu tam hrozilo nebezpečí vážné újmy. Zároveň dle názoru zdejšího soudu z informací o Kubě založených ve správním spisu, ze kterých žalovaný při posuzování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel, nevyplyvá, že by v domovské zemi žalobce došlo v době po ukončení řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany k tak podstatné změně situace, která by měla vést k opětovnému meritornímu posouzení jeho žádosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 181/2018-45).
17. Žalovaný se na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí podrobně vyjádřil ke skutečnosti, kterou žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, a sice že se policisté dozvěděli o tom, že v České republice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po posouzení tvrzení žalobce ohledně tohoto důvodu podání žádosti dospěl žalovaný k závěru, že tato sdělení žalobce nejsou věrohodná. Poukázal zejména na to, že žalobce nevěděl, kdy, kde ani jak se měli policisté o jeho žádosti dozvědět, nevysvětlil, proč policista nekontaktoval jeho bratra, ale ptal se jednoho z bratrových přátel, ani proč bratr v dané souvislosti neměl žádné problémy. Žalovaný uzavřel: „*Správní orgán tak s ohledem na výše*

uvedené shrnuje a konstatuje, že nemá naprosto žádný důvod uvěřit tvrzení žadatele o jeho údajných obavách z návratu do vlasti. Správní orgán má naopak za prokázané, že žadatel nový údajný důvod podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl zcela účelově s cílem dosáhnout opětovného posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v situaci, kdy jeho první žádost byla zcela v souladu se zákonem zamítnuta a dotyčnému nebyla mezinárodní ochrana udělena.“ S posouzením učiněným žalovaným Městský soud v Praze souhlasí, plně na něj odkazuje a dodává, že jednou ze zpráv založených ve správním spisu je též informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LP'TP, ve které zastupitelský úřad v Havaně vyjadřoval i k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. V bodě 20 této informace uvedl: „*Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob.*“ Zdejší soud dále poznamenává, že danou otázkou se žalovaný zabýval na str. 9 a 10 rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (rozhodnutí ze dne 28. 7. 2017 č. j. OAM-45/ZA-ZA11-VL18-2017).

18. Zdejší soud v souladu s žalovaným konstatuje, že s ohledem na výše uvedené nelze dospět k tomu, že by tvrzení žalobce, že se policie dozvěděla o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, svědčila o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41). Ostatně ani žalobce ve své žalobě ve vztahu k hodnocení této skutečnosti nic nenamítal.
19. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.
20. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, tak nemohou obstát.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.